

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 19 (348)
2019. gada
3. novembris

Par Latviju un brīvību

Lāčplēša dienā liekam ziedus pie pieminekļiem, kuri uzcelti tēvzemes varoņiem, kuri atdeva dzīvību par savu valsti un tautu. Mūsdienu cilvēka apziņā pati dārgākā ir dzīvība. Dzīvē galvenais sasniegt labklājību un nekas cits nelīdzinās šīm vērtībām.

Kāpēc savādāk uzskatīja iepriekšējās veterānu paaudzes? Kāpēc uzskatīja par galveno vērtību nevis personīgo dzīvību, bet gan tautas brīvību? Nevis labklājību, bet gatavību iet līdz galam cīņā ar ienaidnieku, pakļaujot sevi nāves draudiem?

Cik taču daudzi neatgriezās no kara lauka, pazuda bez vēsts, kļuva par invalīdiem bez iespējām strādāt, veidot ģimeni! Kamdēļ šādi upuri? Mūsdienu psiholoģijai nav viegli tos izskaidrot, taču tieši šāda rīcība un motivācija virzīja Latvijas atbrīvošanas cīnītājus.

Ja noteicošās vērtībās par galveno stāda priekšā individuālo dzīvību, baudu, labklājību, naudu, veiksmi, tad ar tādu tikumisku ievirzi cilvēks diez vai spētu visu to atstāt, aizmirst un atdot dzīvību par tēviju. Tautas spēku taču nosaka nevis iekšzemes kopprodukts vai budžeta līmenis. Tautas spēku nosaka gara spēks. Ja cilvēkos būs stiprs gars, kā tas bija ar

karavīriem pirms simts gadiem, tad spēcīga būs arī Latvija.

Svinot Lāčplēša dienu, lūgsim Dievu palīdzēt tajā, ka no dzīves nekad nezustu mīlestība uz tēvzemi, spēja ziedoties. Lai Dievs palīdz jo īpaši jauniešiem un pašreizējiem karavīriem tiekties pēc patriotiskām vērtībām un tās uzturēt savā ikdienā, pēc tām vadīties savās izvēlēs. Dzimteni aizsargāsim un Latviju veidosim spēcīgu un uzplaukušu vien tad, kad būsīm garā stipri un spēsīm ziedot sevi.

Ticīgais ziedojas vieglāk, nekā neticīgais, jo zina, ka cilvēciskā dzīve ar šo dzīvību nebeidzas. Tāpēc patriotisms saistāms ar ticību, kas dod spēku kalpot tēvijai, patiesi mīlēt un attīstīt individuālo un sociālo dzīvi.

Lai Latvijas atbrīvošanas cīņu simtgade rosina jauno paaudžu sirdsapziņas pilnveidoties tā, ka pagātnes varoniskie piemēri palīdzētu nevadīties pēc tagadējās ideoloģiskās modes šabloniem.

Lai notiek iekšēja sevis audzināšana, tiecoties pēc augstiem tikumiskiem ideāliem, mīlestības uz tēviju un tuvāko, iet cilvēciskā brieduma un kristīgā svētuma ceļu.

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 3. novembris.

Parastā liturģiskā laikposma 31. svētdiena. Jēzus Sirds godināšana. Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Domiceli, +Jāni un +Viktoru Gedušiem

Svētlietu pasvētīšana

13.15 Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Kudiņu dzimtas mirušajiem

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par ticības žēlastību Viktorijai un Zītai

Pirmdiena, 4. novembris. Sv. Kārlis Boromejs, bīskaps, piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par Nicecku un Kubašu ģimeņu dzīvajiem un mirušajiem

Otrdiena, 5. novembris.

8.00 Sv. Mise par dzimtas mirušajiem

Helēnas Kaņepes nodomā

15.00 Sv. Mise Gaiļezera pansionātā

Trešdiena, 6. novembris.

8.00 Sv. Mise par Lāču ģimenes mirušajiem

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 7. novembris.

8.00 Sv. Mise Mārītes Kalniņas nodomā

par +Helēnu Bungu nāves gadadienā

Piektdiena, 8. novembris.

8.00 Sv. Mise par Jāņa un Dzintara ģimenēm un Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 9. Novembris. Laterāna bazilikas iesvētīšanas gadadiena, svētki

8.00 Sv. Mise par Skaidrīti Vārpu

Svētdiena, 10. novembris. Parastā liturģiskā laikposma 32. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana „Svētais Dievs”

09.15 Marijas Leģions Svētdienas sk.telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par Ramonas

dvēseles un miesas dziedināšanu

13.15 Svētdienas skolas nodarbības

15.00 Sv. Mise (bērniem) par Lauras un viņas ģimenes veselību un par Ralfa skolas gaitām

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par Laimu, dziedināšanu no atkarības

Pirmdiena, 11. novembris. Sv. Mārtiņš no Turonas, bīskaps, piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par Ernestīni Meiluni un Albertu Meilunu

Otrdiena, 12. novembris. Sv. Jozafats, bīskaps un mocekļis, piemiņas diena

8.00 Sv. Mise Julijas Jonānes nodomā

19.00 Sv. Mise Onkoloģijas slimnīcā

Trešdiena, 13. novembris.

8.00 Sv. Mise par +Nagļu un Sviklānu ģimeņu mirušajiem

16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 14. novembris.

8.00 Sv. Mise par Austru Intu Bāliņu 85 gadu jubilejā

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore – Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Piektdiena, 15. novembris.

8.00 Sv. Mise par Ziemeļu un Stikānu dzimtas sakņu dziedināšanu;
Jēzus Sirds litānija
11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

Sestdiena, 16. novembris

8.00 Sv. Mise par Murānu un Jakoveļu dzimtu mirušajiem
18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas dievkalpojums

Svētdiena, 17. novembris.**Parastā liturģiskā laikposma 33. svētdiena. Vispasaules trūcīgo diena.**

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana „Svētais Dievs”
9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par +Loginu Jāni
13.15 Svētdienas skolas nodarbības
15.00 Sv. Mise (bērniem) par Tulišu un Loču dzimtas mirušajiem
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise, svin V.E. arhibīskaps

Karavīra cēlais aicinājums

Karavīram, tāpat kā katram cilvēkam, jādod iespēja sastapt Jēzu Kristu un sasniegt dzīves svētumu, uz kuru visi aicināti, tāpēc kapelāniem jo īpaši jābūt cilvēciski un garīgi un garīgi sagatavotiem, nemītīgi vēriem pret savu iekšējo dzīvi,

gataviem arī ieklausīties, veidot dialogu, spēt pieņemt uzticēto cilvēku personīgās un vides grūtības. Karavīriem aizvien jāsaņem atbalsts ticības dzīvē, jo arī tiem Baznīca vēlas piedāvāt visus pestīšanas līdzekļus: ne tikai ikdienā pastorāli aprūpēt, bet arī konkrēti palīdzēt

veikt savu misiju kristīgā mīlestībā. Kristieša militārā dzīve taču saistīta ar pirmo un lielāko bausli - Dieva un tuvākā mīlestību, jo kristietim armijā vajag būt par karavīru patiesā mīlestībā, kalpojot mieram ar ieročiem: *ministerium pacis inter arma*.

Karavīrus lai rosina mīlestība, glābjot dabas katastrofu upurus, palīdzot bēgļiem, vājākajiem. Tāpat arī miera misijās, nodrošinot, lai cilvēki nenogalinātu viens otru. Lai tad karavīri, ticības pilni uz Jēzu mīl patiesību, vēlas veicināt mieru, ir īsti Kristus sekotāji kalpojot savai tautai, veicinot tautu pamattiesības.

Karu un vardarbību sekas norāda, ka bieži vien cilvēka cieņa tiek aizskarta, miers iznīcināts. Tomēr likums vien neatjaunos zaudēto līdzsvaru. Jāiet samierināšanās un piedošanas ceļš. Īsts miers nāk no taisnības, kas nodrošina tiesības un atbildības sfēras. Taisnība tomēr ir vienmēr nepilnīga, tāpēc to it jāpiepilda ar piedošanu, kas dziedina un atjauno cilvēku attiecības pašos pamatos.

Karavīram taisnības un miera ietvaros jānostiprina Tēvzemes robežas, jāuztur valsts drošību, jādod tai iespējas vienmēr un visos apstākļos palikt brīvai, suverēnai, pašai noteikt vēsturisko gaitu. Tēvzemes aizstāvēšana ir ļoti vērtīga dzīves izvēle, jo šāds kalpojums saistīts

ar zvērestu, bet zvērests Dieva un tautas priekšā attiecas uz savus brāļus un māsu, savas

valsts aizstāvēšanu, pat ar savas dzīvības atdevi. Tā ir liela atbildība, kuru izpildīt nav iespējams tikai cilvēciskiem spēkiem. Nav tāda cilvēka, kas nebaidītos

nāves. Cilvēka dabai neatbilst bezbailība no nāves. Taču karavīrs, zvēresta vārdā, aiz mīlestības uz Tēviju, ejot pretī nāvei, veic lielu garīgu varoņdarbu. Nekādas iemaņas, vēl mazāk kāda alga šeit uz zemes, nevarētu skubināt cilvēku uz to, lai sastaptu nāvi. To rosinātu vienīgi pienākums tā morāla un garīgā izpratnē.

Tāpēc visai sabiedrībai, bet vispirms Baznīcai, būtu jā rūpējas par karavīru morālo stāvokli. Atbrīvošanas cīņu karavīri bija bezbailīgi. Tie devās nāvē, aizstāvot savu tautu, jo zināja, ka izpilda arī Dieva bausli kas saka, ka nav lielākas mīlestības par to, ja kāds atdod savu dzīvību par draugiem (sal. Jn 15:13). Svarīgi, ka bruņotie spēki balstītos ne tikai uz ieroču varenību, ne tikai uz mūsdienīgu

organizāciju, kas pats par sevi ļoti svarīgi un vajadzīgi, bet arī uz nemitīgu tikumisku izaugsmi. Vajag lūgties par karavīriem, par tiem, kas salīkuši zvērestu.

Ļoti svarīgi, ka mūsu zemes patrioti – varoņi iedvesmotu mūsu karavīrus, jauniešus nesavtīgi kalpot Tēvijai un tuvākiem. Mums jākalpo Tēvijai tāpēc, ka tuvākā mīlestība kā augstākais kristīgais tikums īstenojas konkrētos, cilvēkam saprotamos, ierastos apmēros. Vispirms tā ir ģimene, darba kolektīvs, visbeidzot, sava valsts. Iemācījies konkrēti mīlēt tuvākos sev apkārt, cilvēks iegūst spēku mīlēt arī savu tautu un visu cilvēci. Tāpēc nevienu neapdraud ar kristīgu garu pārņemta mīlestība uz Tēviju. Iedvesmots kristīgiem ideāliem, karavīrs nekad nepacels ieroci pret vārģo,

ne aizsargāto, nekad ar ieroča spēku neņems dalību agresijā.

Tieši tādā gaisotnē lai veidojas mūsu karavīri, atbrīvošanas cīņu mantinieki. Lai tie saskaņo savus kara pienākumus Tēvijas labā ar augstiem morāliem kristīgiem ideāliem.

Karavīrs un morāli garīgā izaugsme

Daudzi vēlētos zināt: vai ir iespējams būt par labu kristieti un labu karavīru? Kā gan ieroču nesējs lai stāv Kristus priekšā, kas ir lēnprātīgu un pazemīgu sirdi (sal. Mt 11:29)? Kā gan ar ieročiem var kalpot iekšējam un starptautiskam mieram?

Karavīrs darbojas ne vardarbības, bet miera labā, lai nostiprinātu taisnību, lai uzvarētu nāvi ar mīlestību. Cik svētīgi, ja militāro personālu vieno arī vēlme lūgties, iekšēji samierināties, apzinoties, ka pestīšana nāk vienīgi no Kristus, un visaptverošā atjaunotnē katram jāsadarbojas, lai ieviestu pasaulē taisnības, vienlīdzības un svētuma pilnību.

Karavīrs darbojas miera labā ar to, ka mazina kara darbības iespējas (sal. *Gaudium et Spes*, 79). Kristietībai atbilst totāls miers, tomēr reāli jāņem vērā cilvēka stāvoklis, kuru novājinājis un bieži kompromitējis ļaunums un grēks. No tā izriet apziņa par pienākumu aizsargāt dzīvību un, vēl vairāk, aizsargāt dzīvības vērtības. Baznīca uzskatījusi, ka terora draudus pārvar efektīvas

starptautiskas organizācijas (sal. turpat). Pirmā vieta ierādāma politiskām sarunām, kas balstītas uz prātu, pārliecību, savstarpēju cieņu. Vienlaikus tās nostiprina nopietnas starptautiskas garantijas, kurā militārā vara neizpaustos grupējumu vardarbībā.

Militārās profesijas morāliskums saistīts ar kalpošanu mieram valstī un vēl vairāk universālā kontekstā. Kalpošana kā iestāšanās citu labā ir būtiska kristīgās dzīves skatījumā. No tās attaisnojama militāra darbošanās, kas ietver gatavību upurēties un ziedoties, solidaritātes garu pāri pat likumīgām personīgām un ģimenes interesēm.

Kristiešiem Dieva žēlastība palīdz pārvarēt kārdinājumus uz vardarbību un konkrēti iestāties miera un taisnības aizstāvēšanā. Kalpošana armijā ietver lielu atbildību sabiedrības priekšā, uzticību lietot aizsardzības līdzekļus valsts labā. Virsnieki parasti ir regulārā saskarsmē ar jauniešiem, kuriem armijas rindas piedāvā interesantu un bieži vien izšķirošu dzīves pieredzi. Šajos apstākļos jāuzvedas ar sirdsapziņu, ko apgaismotu dziļa cilvēcisko vērtību pieredze. Jaunām paaudzēm jāpalīdz veidot sevī personību uz tādiem principiem, kas paustu patiesību par cilvēku, viņa mērķi un misiju.

Cilvēks taču tiek apdraudēts tur, kur tiek noliegts Dievs, kur parādās nereliģiozas un neticīgas attieksmes, apātija pret visu transcendentu un garīgo, necieņa un nicinājums pret tiem, kuri neieklājas šauros nepieklājības un

bezkaunības šablonos. Šie draudi izvēršas tieksmē noliegt to, ka objektīvi morāli principi atrastos pamatā cilvēka uzvedībai un darbībai, lai to regulētu pēc noteiktām vērtībām.

Morālās vērtības noraidot, īstenībā ciešs pats cilvēks, kura būtības struktūrā tās ierakstījis pats Radītājs. Vienīgi pieņemot šīs vērtības, varam cerēt, ka tehniskais progress nāks par labu visiem un neizraisīs nepanesamas situācijas.

Tehnikai, arī militārā jomā, vienmēr ir tikai līdzekļa vērtība. Kad tā lietota bezatbildīgi, tā var izraisīt cilvēka un tautu tiesību smagus pārkāpumus.

Militārām personām jāsaņem garīgā palīdzība no Baznīcas, vispirms no kapelāniem. Jaunieši nāk no dažādām pieredzēm un sociāliem stāvokļiem;

dažādi ir to kulturāli, garīgi un morāli līmeņi; dažāda arī virzība uz nākotni; dažāda attieksme pret pienākumiem kalpošanā uniformā. Daudzi karavīra un pat virsnieka statusā tomēr gūst ierosmi pievērsties reliģijai un mainīties gan savā domāšanā un realitātes uztverē, gan savā uzvedībā.

Pastorālā kalpošana pienākas arī militārām personām un viņu ģimenēm gan barakās, kazarmās, izglītības iestādēs un slimnīcās. Kapelāniem aizvien vairāk jāpieskaņojas Evaņģēlijam, savas struktūras jāveido pēc jaunās evaņģelizācijas vajadzībām. Karavīriem un virsniekiem pienākas saņemt garīgu palīdzību, atbildot uz visām kristīgās dzīves prasībām. Kristieši jāveido ar dziļu ticību, lai tie reliģiju praktizētu ar

pārliecību, īsti liecinātu par Kristu. Evaņģēlijs jāsludina, sakramenti jāpiešķir visur, kur vien ir klāt militārais personāls un viņu ģimenes.

Svētajam Pāvestam Jānim XXIII militārais kalpojums bija garīgās bagātināšanās laiks, kad viņš izjuta arī aicinājumu uz priesterību. Kapelāniem jāveic dedzīga katehētiska, evaņģēliska, apgaismojoša darbība caur individuālu kontaktu ar dvēselēm, atbilstošām kopienas iniciatīvām, pieskaņotām dažādajām vajadzībām.

Laju apustulāts pieder arī militārai dzīvei, pat ja tā ar savām struktūrām, prasībām un režīmu bieži vien to neveicina. Visai Dieva Tautai, balstoties uz veltīšanas Dievam kristībā, bet jo īpaši lajiem uzticēts darbs – veltīt pasauli Dievam.

Šāda veltīšanās kristīgam kareivim attiecas uz kalpošanu savai valstij, darbojoties kā Dieva Valstības kareivim. Ja tajā aizvien saglabājas apustuliska un misiju dedzība, tad tiek stiprināts kristīgais aicinājums un viņu baznīciskās apziņas pilnība. Lajiem – karavīriem un virsniekiem – ir savs neaizvietojams ieguldījums, izplatot cilvēcīgās un kristīgās vērtības militārā dzīvē.

Evaņģēliska mīlestība uz savu valsti, kā arī militāro pienākumu patriotiskā nozīme nostiprinās ar reliģisko palīdzību, kad karavīri tiek audzināti mieram. Aizvien jāatjauno sirdis, lai pasaulē un jo īpaši savā Tēvijā valdītu patriess miers, kuru vēlas izplatīt Jēzus Kristus, kas ir miera Karalis (sal. Is. 9:6) un patiesas atjaunotnes Devējs.

Mātes Latvijas labā

Milzīgs attālums šķir cilvēci no akmens laikmeta prāta attīstībā un dabas spēku savaldīšanā, bet savstarpējo attieksmju kārtošanā, taisnības un tiesību sajūtā cilvēce diemžēl it kā stāv vēl savas pirmatnējās alu mītnes priekšā, vienīgi ar to starpību, ka toreiz bruņojums bija runga, tagad — atombumba.

Par spīti svinīgajām deklarācijām, cilvēces cildenākajām ilgām un viscēlākajiem ideāliem, kas tiecas uz brālīgu saskaņu un mierīgu tautu sadzīvi virs redzamās zemes, augstākais laicīgais tiesnesis joprojām starptautiskās attiecībās ir — kara ierocis. Un kamēr tas tā ir, un kamēr tas tā būs, ikviena tauta savas šīs pasaules cerības redz un redzēs — šūpulī un zobēnā vai kara ierocī. Taču zobenu var lietot un to lieto dažādi. Ar to var brīvību ievainot, ar to var tiesības iznīcināt, un ar to var brīvību un tiesības arī aizsargāt. Baigs ir zobena asmens, ja tas pacelts aklas varas gribā, bet cildeni tas mirdz, ja aiz viņa stāv aizsargājamo cerības, taisnība un goda prāts.

Mūsu senči dainās par zobenu ir liecinājuši, ka no tā „lec saule” un karavīrs tur apvīts viscildenākām līdzībām. Latviešu kareivisko īpašību simbols — Lāčplēsis ir visspilgtākais tēls, kas izteic mūsu tautas mūžvecas atziņas, ka zobens un tā apjozējs — karavīrs, ir taisnības, tiesību un brīvības sargs. Latviešu karavīrs, cik tas no sava prāta ņēmis rokā zobenu, nekad nav to darījis citādi, ka vien savas tautas tiesības un eksistenci aizstāvēdams, kā vien

mīlestības vadītā apņēmībā izcirst savai tautai brīvību. Lai kādos kara laukos viņš nolīcis savu galvu, arvien viņš to ir darījis nešaubīgā ticībā augstiem tiesību ideāliem un šo ideālu iedvesmots ir pierādījis augstas kareiviskas īpašības.

Milzīga ir tā pašaieliedzība, uzpurēšanās, ciešanas un upuri, ko ideālisma apgarots ir spējis mūsu karavīrs. Bet vienīgi Māte — Latvija ir to pilnam sapratusi. Vienīgi pati tauta, no savu karavīru zobena saņemdamā augstāko, kas kādai tautai lemts — brīvu, pašas noteiktu dzīvi — ir pateicīgi noliekusies sava karavīra un viņa upuru priekšā, iemūžinādama viņu savas dvēseles izauklētajā cildenajā

Lāčplēša tēlā. Ne akmenī kalts, ne līnijās vai vārdos attēlots, tas nav tik mūžīgs, kā tautas dvēselē paglabāts. Tā tas ir un paliek kā galvojums arī nākotnei, iedrošinājums un apsolījums tautas brīvības centieniem, Latvijas un latviešu tautas taisnībai.

Karavīru piemiņa un atdusa

Kas reiz staigājis pa Meža un Brāļu kapiem, tas zina, ka nevienā augstā sanāsmē nav bijis sapulcināts kopā tik daudz diženu latviešu. Nāve ir izlīdzinājusi paaudžu atšķirības, izbalinājusi viņu vaibstu īpatnības, bet, gar viņu kapenēm staigājot, mums ir tāda sajūta, ka stāvam uz mūsu zemes pamatiem. Mēs visi vēl esam pilni tās ēkas gara, ko viņi uzcēlušī, lai mēs dzīvotu, kur dzīvodami. Cik daudzi no viņiem mums tagad ir tuvāki par dažu

labu dzīvo, ko redzam ik dienas! To sejas paslīd garām kā viņojošs ūdens, bet tie, kas iegājuši nāves dārzā, veras mums pretim akmeņainā nopietnībā. Tie ir viņā pusē — kur vairs nav neviena šīs dienas trokšņa, tikai veļupes maigā un vienmuļā šalkšana.

Kad mēs viņus apsveicinām mirušo dienas vakarā, tie noraugās uz mums ar skumju un dziļu skatienu, un viņu acīs ir noslēpumainā zināšana par to, kas ir un kam jābūt. Viņu mērs ir citādāks, nekā mums, ar ko tie sver ļaudis, darbus un notikumus. Tas, kas iestaigāja Brāļu kapu vārtos, jutās kā ienācis lielā saules gaismā, kur nepaliek apslēpts nekas. „Vai varu viņu priekšā pastāvēt?“, jautāja sirds un nodrebēja līdzī sveces liesmiņai rokā.

Vecās ciemu un lauku kapsētas! Kas tagad virina jūsu vārtus? Apsūnos akmeņi, aizaugs celiņi, un tur nostaigāsim vairs tikai sapnī, dievkociņu smaržas vadīti. Kara vilkatis, iztramdīdams dzīvos no viņu mitekļiem, jūsu mieru nav uzvarējis. Karš dzīvo soļus izkaisījis pa malu malām, mūsu cilšu pamati palikuši dusam Latvijas zemē. Karš sagrāvis un iznīcinājis dzīvo ļaužu mītnes, bet kapenes kā neieņemami mūsu tautas cietokšņi spītē ienaidniekam.

Taču ne katram tagad nolemts nomirt un dusēt svētītā tēvijas zemē. Karavīrs nezina, kādas zemes tīrelis saņems viņa pīšļus. Nāve viņu pārsteidz pusvārdā, pusaklām acīm tas vēl cenšas saskatīt dzimtenes debesi, sauc tēvu un māti, bet viņam atbild tikai svešas zemes vēja līdzcietīgais skāriens. Viņu, kas miris nevienam nepiederīgā zemē, Dievs padarījis par savu pilsoni, pirms

izšķīrusies cīņā. Varbūt viņš sasauksies ar saviem pazudušajiem brāļiem un saņems mātes miera skūpstu uz caurspīdīgā vaiga. Varbūt viņa nemierīgā dvēsele ir tā, kas mūs naktī iztrūcina no miega, ūjinot žēlās vēja elsās? Mirušo dienā, kad mūs apšalc aizgājušo dvēseļu pulki, domāsim par visiem, visiem, kas pārkāpuši lielajam sliksnim.

Dvēseļu ilgas lai savienojas ar mūsu dzīvo asiņu kvēli, lai mēs topam par vienu garu un vienu spēku, kam ir tikai viens mērķis – Latvija. Šajā dienā, kad atdzīvojas sen nodzīvoti mūži, kad jaunā spožumā iedegas reiz rakstīti vārdi, zūd plaša, kas šķir dzīvos no mirušiem. Mēs atkal esam tikai viena, smaga likteņa piemeklēta tauta, kas nokāpj savas dvēseles klusumā. Laimīgs, kas tur izdzirdēs savu ticības un prieka vēsti!

Lūgšana par tēvzemi Latviju

Debesu Tēvs, tev ticam, ka viss ir tev pakļauts, mēs ticam Dievam, ka Jēzus atklāja savu seju, mēs ticam Jēzum, kas apsolīja Svēto Garu nolaist uz zemi. Mēs tevi lūdzam, Kungs, no sirds, sūti savu Garu pāri visai Latvijai, Jēzu, stiprini ar savām dāvanām, lai Latvijas tautā nekad neizdzistu cerības liesmiņa. Nāc, Svētais Gars, apgaismo visus tos, kuri ir atbildīgi par savas latviešu tautas likteni. Ieļej mūsos mīlestības garu, sargā mūs no naida, lai vienmēr būtu mīlestība, un lai mēs uzvarētu tos, kas cenšas mūs apkarot. Dod lielu mīlestības garu Latvijā, lai vienotība izpaustos darbā un cīņā par mūsu tautas tiesībām.

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos
ir lielākā dāvana, aizlūgums un
atbalsts
cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

* * *

Sestdien 16. novembrī

plkst. 16:30 Ērģeļmūzikas koncerts
plkst. 18 Dziedināšanas dievkalpojums

* * *

Svētdien 17. novembrī

Vispasaules trūcīgo dienā
plkst. 18.30 Sv. Misi svin
V.E. arhibīskaps - metropolīts
Zbignevs Stankevičs.

Lai iepriecinātu trūcīgos,
aicinām līdz 10. novembrim ziedot:

- konservus, saldumus, tēju, kafiju;
- siltas šalles, zeķes, cimdus;
- grāmatas, sveces, svētlietas;
- šampūnu, dušas želeju, zobupastu, veļas pulveri;
- citas ikdienā noderīgas lietas.

Sarūpētās lietas lūgums nodot
katedrāles dežurantei!

Tās tiks iesaiņotas un pārtaps
dāvanās.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

www.jekabakatedrale.lv